

Chương thứ Chín

Đường Lão Thái Thái

Huyền Tinh đạo trưởng mấy chục năm nay chưa từng dời khỏi Tam Nguyên Quan một bước, rất ít khi được trông thấy đàn bà con gái. Lúc này thốt nhiên thấy bốn tỳ nữ xinh đẹp như tiên phò xung quanh kiệu. Chỉ sợ lỗ mũi kiếm vô tình lại chạm vào những làn da mơn mơn trắng nõn như tuyết kia chẳng nên đôi chân không sao tự chủ được cứ lùi dần ra tránh lối.

Cỗ kiệu vượt qua trước cửa Tam nguyên mới dừng lại, bức rèm lụa xanh vén lên, rồi một người đàn bà y phục cao quý, tuổi trạc năm mươi, thung thỉnh bước ra, bốn tên nữ tỳ đứng xếp hàng hai bên, dáng điệu cực kỳ cung kính.

Người đàn bà đảo mắt liếc qua kiếm trần và Huyền Tinh đạo trưởng một lượt, rồi lại nhìn Bao Phương, mỉm cười lạnh lùng nói:

– Thần châu nhị quỷ xưa nay đi đâu cũng có đôi, sao bữa nay lại lẻ loi một mình thế này?

Bao Phương tính tình tuy cường ngạo lạnh lùng nhưng đối với vị chủ ngữ môn nhà họ Đường đất Tứ Xuyên đã nổi danh lòng lấy về môn ám khí tâm độc này cũng không dám quá phần hồng hách, bèn chỉ sẽ đặng háng một tiếng rồi nói:

– Từ bữa chia tay ở Xuyên Trung, thấm thoát đã mười năm, hôm nay may mắn lại được gặp phu nhân.

Quý phụ gật đầu mỉm cười:

– Thần châu nhị quỷ mấy năm nay danh tiếng lừng lẫy khắp Trung Nguyên, không ngờ đối với lão thân vẫn còn giữ được lễ mạo như hồi trước.

Bà ta cười khanh khách một hồi, rồi lại hỏi:

– Tiêu lão nhị đâu?

Bao Phương đôi mắt sáng rực như điện, liếc nhìn Huyền Tinh một cái rồi nói:

– Không dấu gì phu nhân, Tiêu đệ tôi bị người ta ám toán nội

thương nặng lắm, hiện đang nằm nghỉ trong một tòa sơn cốc kín đáo, cách đây chừng mười dặm. Tại hạ nghe nói phái Vũ Đương có thứ thuốc “Cửu chuyển Tiểu hoàn đan” công hiệu rất mạnh, nên đến cầu Huyền Chân chữa môn cho vài viên, không ngờ gặp lão mũi trâu này. Chẳng biết lý lẽ gì cả, nhất định không cho tại hạ vào Tam quan, lại còn bức bách phải động thủ. Hừ, nếu tính nét tôi còn như hồi trước, thì đã xảy ra chuyện đánh nhau rồi...

Đường phu nhân cười khanh khách ngắt lời:

– Tình hình hôm nay, bắt buộc Thần Châu nhị quỷ nín nhịn là phải, nhưng Tiểu hoàn đan của phái Vũ Đương có phải bạ ai cũng tặng được đâu?

Bao Phương nói:

– Nếu tại hạ được gặp Huyền Chân đạo trưởng, thì chỉ cần nói một lời, chắc chắn ông ta sẽ vui lòng đưa tặng.

Đường phu nhân nhìn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Người cũng không cần gặp Huyền Chân đạo trưởng làm gì. – Bà đưa mắt nhìn Huyền Tinh, rồi lại tiếp – Bọn họ bố trí thế này, chỉ chuyên để đối phó với lão thân...

Bao Phương vội nói:

– Không được, huynh đệ tôi bị thương nặng lắm, chỉ còn thoi thóp thở, nếu hôm nay không xin được linh đan, thì e khó lòng mà sống được đến sáng mai.

Đường phu nhân cười nhẹ nói:

– Ta đã bảo người không cần gặp Huyền Chân đạo trưởng để xin thuốc, thì tất nhiên ta sẽ có cách khác chứ!

Rồi bà thò tay vào trong kiêu lấy một cái bình nhỏ bằng ngọc, dốc ra hai viên linh đan đưa cho Bao Phương, rồi nói:

– Cửu chuyển tiểu hoàn đan của phái Vũ Đương chỉ trị được thương thế, chứ hai viên linh đan này của ta còn có thể cải tử hoàn sinh được, người đem về cho lệnh đệ uống.

Bao Phương đỡ lấy linh đan, thưa rằng:

– Thần châu nhị quỷ xưa nay chưa hề vô công mà hưởng lộc của ai.

Nay được phu nhân tặng thuốc, tất nhiên phải có cái gì báo đáp. Tôi xin đem vật định thủ tặng Huyền Chân đạo trưởng để chuyển tặng phu nhân.

Đường phu nhân nói:

– Trước khi mặt trời lặn, chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới cây cổ tùng nghìn năm chân núi Thất tinh, cách đây ngoài mười dặm, nói chuyện sau. Bây giờ ngươi nên về ngay cho lệnh đệ uống thuốc kéo trễ. Lấy nước sôi hòa vào một viên thuốc đổ cho người bệnh, sau đó chừng hai giờ nếu chưa thấy đỡ, thì lại cho uống thêm viên nữa.

Bao Phương cúi mình nói:

– Xin đa tạ phu nhân.

Nói xong lập tức quay mình chạy đi nhanh như tên bắn, khinh công của gã thật là trác tuyệt, chỉ hai ba lần nhô lên hụp xuống, là đã mất hút.

Lúc này Đường phu nhân mới quay lại điềm nhiên nhìn Huyền Tinh đạo trưởng cười nói:

– Đạo trưởng dàn trận kiếm ở trước cửa Tam Nguyên Quan là cốt để nghênh tiếp lão thân đó chăng?

Thần thái và ngôn ngữ của Đường phu nhân có một cái oai riêng, khiến người trông thấy phải sinh kính nể.

Huyền Tinh cung kính đáp:

– Bái thiếp của phu nhân đã đệ trình tể Chương môn rồi.

Phu nhân nói:

– Thế thì tốt lắm! Quý Chương môn bảo sao?

Huyền Tinh nói:

– Tể Chương môn đang thời kỳ tọa quan, mỗi ngày chỉ vào buổi chiều mới tỉnh một lần. Bái thiếp của phu nhân tuy đã chuyển đệ, nhưng chỉ sợ tể Chương môn vẫn chưa xem tới. Vậy tốt hơn hết là phu nhân hãy tạm về, sáng mai hãy tới, xem Chương môn tôi có thể miễn cưỡng ra tiếp được không

Đường phu nhân ngừng mặt lên trời, cười khanh khách nói:

– Lão thân mấy chục năm nay chưa từng rời khỏi Xuyên Trung một bước, lần này phải vượt hàng ngàn dặm tới đây, khi nào lại chịu đi không về rồi.

Bà ngừng lại, dăm dăm nhìn trận kiếm, mà rằng:

– Đạo trưởng bày trận kiếm này, có phải cốt ý định ngăn không cho lão thân nhập quan chăng?

Huyền Tinh đáp:

– Tam Nguyên quan chu vi ba dặm đã hoạch định làm cấm khu. Người nào tự tiện bước vào, sẽ nhất luật ...

Đường phu nhân lạnh lùng hỏi:

– Nhất luật làm sao?

Huyền Tinh trả lời:

– Nhất luật đuổi ra, cự lại thì giết.

Đường phu nhân cười nhạt:

– Hừ, khẩu khí huênh hoang thật!

Nói rồi thò tay vào kiêu lấy ra một cây gậy, đầu chạm hình rồng bằng bạc sáng loáng chống mạnh xuống đất, thụt sâu vào đá tới hơn một tấc, lạnh lùng nói:

– Nếu lão thân vượt qua được trận kiếm này thì sao?

Huyền Tinh ngăn người ra một lát rồi nói:

– Mấy chục năm nay chưa từng xảy ra trường hợp ấy. Phu nhân tuy là chưởng môn một phái địa vị tôn quý, nhưng chỉ sợ một mình cũng khó lòng vượt qua được trận kiếm.

Đường phu nhân quát to:

– Nếu ta không vượt được kiếm trận, thì ta sẽ lập tức trở về Xuyên Trung, nhà họ Đường từ nay về sau không còn bao giờ xuất hiện trên chốn giang hồ, còn nếu ta phá được trận ...

Huyền Tinh vội ngắt lời:

– Bần đạo sẽ lập tức rung chuông báo động, để Chưởng môn sư huynh phá lệ ra tiếp phu nhân.

Đường phu nhân đáp:

– Cách đánh cuộc đó, lão thân tuy bị thiệt, nhưng ngươi cũng chỉ có một chút quyền ấy thôi. Được rồi, ta cứ nhất định thế.

Huyền Tinh vung thanh kiếm lên nói:

– Hãy thông thả, trước khi vượt trận kiếm, phải thắng nổi thanh kiếm trong tay bản đạo đã.

Đường phu nhân cười khanh khách:

– Cũng được, ngươi tiến chiêu đi!

Huyền Tinh cười nhạt, cầm thanh kiếm trên tay đưa chéo lên một nhát.

Đường phu nhân cầm ngang cây gậy đầu rồng, thủng thỉnh bước lên, khi gần tới gần tới trước mặt Huyền Tinh, đột nhiên dần giọng quát:

– Cẩn thận nhé!

“Vút” một tiếng, cây gậy đã quét ngang ra, Huyền Tinh vung thanh trường kiếm, vạch thành một đạo cầu vồng, chém vào cổ tay phải của Đường phu nhân.

Đường phu nhân cười nhạt nói:

– Giỏi! Đường kiếm hay lắm!

Cây gậy trong tay vung lên một vòng, biến thành một trượng ảnh.

Thanh trường kiếm của Huyền Tinh thế đánh ra rất nhanh mà thế thu về lại càng nhanh hơn nữa. Cổ tay rung lên thanh trường kiếm thu về lại phóng ra, mũi kiếm khoa lên, hóa thành ba bông kiếm hoa, đánh thẳng vào ba đại huyệt trước ngực Đường phu nhân.

Cây gậy bạc của Đường phu nhân đang động chuyển sang tĩnh, gạt mũi kiếm đi.

Huyền Tinh thu kiếm về, lùi nhanh về phía sau ba bước, nhưng rồi lại lập tức lại xông lên, trong lúc vừa lui vừa tiến đó kiếm thế đã thi triển, chỉ thấy hàn quang lấp lánh, kiếm khí đầy trời, từng bông kiếm hoa sáng chói mắt, xung quanh sáu bảy thước bóng kiếm loang loáng, y như một lớp sóng bạc đang ào ào dồn tới.

Nhưng cây gậy đầu rồng của Đường phu nhân, lúc này lại chuyển về

thế thủ, mỗi chiêu mỗi thức đều từ từ đưa ra, không chiêu nào không đắc thế, phong bế môn hộ kín đáo cẩn mật, mặc dầu thế kiếm của Huyền Tinh lạnh lẽo đến đâu, cũng không sao nhích lên được nửa bước.

Chỉ trong nháy mắt hai bên đã đấu được hơn hai mươi hiệp.

Chợt nghe Đường phu nhân lạnh lùng nói:

– Kiếm pháp Vũ Dương ra chỉ có thế! Cẩn thận coi lão thân phản công đây này!

Trong khi nói thì chiếc gậy bạc trong tay đã biến đổi chiêu số, đang thong thả trở nên nhanh nhẹn, đang thế thủ trở thành thế công.

Chỉ thấy chiếc gậy xoay tròn, kèm theo những tiếng vù vù như gió bão, co, duỗi, thu, phóng, đánh dọc, quật ngang, uy thế cực kỳ mãnh liệt, chớp mắt đã phản khách vi chủ, trong vòng hơn một trượng, tiếng vù vù của cây gậy làm cho váng óc, điếc tai.

Huyền Tinh vừa thi triển xong một chiêu kiếm pháp, đã bị đối phương chiếm mất ưu thế, phản công tới tấp như vũ bão dồn ép cho đến nỗi không còn đủ sức trả đòn nữa.

Đây là một cuộc giao đấu kịch liệt rất ít thấy trong làng võ, kiếm quang, trượng ảnh lấp loáng vù vù như một cơn gió lốc.

Đường phu nhân hình như có một nguồn nội lực vô cùng vô tận, công thế của cây gậy đầu rồng trong tay bà ta mỗi lúc một mạnh, mỗi lúc một nhanh hơn.

Thốt nhiên nổi lên một tiếng “choang” rất lớn làm rung chuyển cả mặt đất, rời kiếm quang, bóng gậy đều cùng dừng lại cả một lúc.

Thì ra Huyền Tinh đạo trưởng bị màn trượng ảnh của Đường phu nhân dồn ép, đến nỗi không sao phản công được nữa, bất giác máu nóng sôi lên, ngầm vận nội lực, vung kiếm lên đỡ thẳng một đòn.

Kiếm và gậy vừa chạm vào nhau, cả hai bên đều cảm thấy cổ tay tê dại, và đồng thời cùng lùi lại phía sau một bước.

Trên nét mặt nghiêm nghị của Đường phu nhân chợt ánh lên một luồng sát khí, lạnh lùng nói:

– Lão thân không có ý muốn kết thù oán với phái Vũ Dương, chỉ cốt tỏ cho người biết điều mà đi. Không ngờ người vẫn ương ngạnh, liều

chết ngăn trở. Đã vậy đừng trách lão thân độc ác, hãy tiếp một gậy nữa coi.

Nói xong từ từ giơ gậy lên chiếu thẳng đỉnh đầu Huyền Tinh đánh xuống.

Huyền Tinh đạo trưởng tính nết thật thà, lại không chịu nổi những lời nói khích, nên nghe Đường phu nhân chế giễu cũng cho là thật, bèn ngầm vận nội công, vung kiếm lên gạt mạnh gậy ra.

Đường phu nhân cười nhạt:

– Hừ, muốn chết!

Thân gậy và lưỡi kiếm chạm vào nhau lần thứ hai, lại bật lên một tiếng “choang” dữ dội.

Huyền Tinh đạo trưởng thân thể run lên, không sao tự chủ được, lại bước lùi lại phía sau hai bước.

Bảo kiếm là một vật nhẹ, sắc bén, biến hóa càng nhanh, càng dễ thắng. Cây trường kiếm trong tay Huyền Tinh, dùng để đón đỡ với cây gậy bạc đứng về phương diện vũ khí mà bàn thì phải chịu thiệt trước.

Đường phu nhân đã thắng một đòn không để Huyền Tinh kịp thở, ngón đòn thứ hai lại liên tiếp giáng xuống.

Huyền Tinh tính nết ngay thẳng chất phác, thấy đối phương ra đòn như thế trong bụng không phục, thanh trường kiếm đưa lên, lại dùng một chiêu “Lực bình Nam thiên” đón thẳng đầu gậy đánh tới.

Lần này Đường phu nhân vận đủ mười thành sức mạnh, bà ta biết rằng kiếm pháp Vũ Đương đã nổi danh lừng lẫy trong giang hồ, Huyền Tinh tuy hơi ngớ ngẩn, không thích hợp với công phu luyện kiếm khó lòng đi sâu vào chỗ áo diệu, thấy hiểu hết được phép cơ biến linh hoạt trong kiếm pháp, song thủ pháp của ông ta lại rất vững vàng, thế kiếm trầm mạnh đã thâm nhập được bí quyết của chữ “ẩn” trong vũ công, nếu không dùng lời nói khích, để hấn đem cái sở đoản ra chống cái sở trường của mình, thì dù đấu đến một hiệp nữa, cũng chưa chắc đã phân thắng bại.

Kiểm gậy đụng nhau lần thứ ba, hình thế biến đổi khác hẳn, thanh kiếm trong tay Huyền Tinh vừa chạm vào thân gậy, lập tức ông ta cảm thấy như bị một áp lực nặng bằng cả tòa núi Thái đê xuống đầu, bèn vội

hành khí vận công, dốc hết toàn lực nắm vững thanh kiếm, mới ghìm được sức mạnh không cho giáng xuống. Thế là một thanh kiếm và một cây gậy cầm cự với nhau ở trên không.

Mặt trận Thất tinh vẫn luân chuyển không ngừng, lúc này thốt nhiên đều dừng cả lại, bấy cặp mắt đều đổ dồn vào đôi kiếm gậy vẫn giữ miếng nhau, nhất định không ai chịu buông trước.

Huyền Tinh đạo trưởng mặt đỏ bừng bừng, mồ hôi giỏ giọt, ướt đầm cả vạt áo. Còn Đường phu nhân thì sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, không tỏ vẻ gì là mệt mỏi.

Xem như vậy đủ thấy rằng về phương diện nội lực, Huyền Tinh đạo trưởng chưa phải là đối thủ của Đường phu nhân.

Giữa lúc hai bên đang ra sức giữ miếng, Đường phu nhân chợt quát to:

– Buông tay ra!

Tức thì cây gậy bạc rung lên, Huyền Tinh chợt thấy cổ tay phải tê dại, rồi thanh trường kiếm dờn khỏi tay rơi tuột xuống đất.

Đường phu nhân vừa thu gậy về, vừa nói:

– Chiêu thuật biến hóa thanh trường kiếm của đạo trưởng, thực ra không kém gì lão thân, nhưng chỉ vì sơ ý bị lão thân nói khích, dùng cái sở đoản của mình chống với cái sở trường của người khác, trên phương diện binh khí đã chịu thiệt thòi rồi! Nếu đạo trưởng không phục thì lại nhặt kiếm lên đánh lại.

Đường phu nhân nói mấy câu ấy, nghe thì tưởng là an ủi Huyền Tinh đạo trưởng, kỳ thực thì chỉ là cốt nhắc khéo cho ông ta đừng quên lời hứa.

Huyền Tinh bản tính thực thà, lại xuất thân trong môn hộ chính phái, coi lời hứa giá đáng nghìn vàng, tuy trong lòng không phục, nhưng cũng không mặt nào nhặt kiếm lên đấu lại, bèn chỉ nghiêm sắc mặt nói:

– Mời phu nhân phá trận kiếm.

Nói xong lách sang một bên, lùi ra hai bước, nhường lối.

Đường phu nhân gật đầu nói:

– Các nhân vật trong chính phái, quả nhiên người nào tâm địa cũng

lỗi lạc quang minh, độ lượng rộng rãi.

Rồi chống mạnh cây gậy xuống đất, rảo bước xông vào giữa trận.

Trận kiếm Thất tinh lại bắt đầu chuyển động, bảy thanh trường kiếm lấp lánh dưới bóng mặt trời, trông rất đẹp mắt.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đầy đặn của Đường phu nhân, trông rõ từng nét nghiêm trang trịnh trọng, hình như trong bụng bà ta cũng thấp thỏm lo âu.

Nên biết rằng Thất tinh kiếm trận của phái Vũ Dương đã từng khét tiếng giang hồ, bảy thanh kiếm tiếp tay nhau biến hóa muôn hình nghìn vẻ, vì thế nên không biết có bao nhiêu cao thủ vũ lâm đã bị hủy hoại thanh danh dưới trận kiếm này.

Chỉ nghe tiếng đầu gậy gõ trên mặt đất không ngừng, Đường phu nhân đã tới sát kiếm trận.

Bà thông thả giơ cao cây gậy lên, nghiêm trang nói:

– Lão thân nghe tiếng Thất tinh trận của Vũ Dương từ lâu, hôm nay mới được trông thấy, thật là may mắn.

Vừa nói vừa cầm ngang cây gậy, “vút” một tiếng thân gậy đã quét ngang thẳng một nhát.

Chỉ thấy thanh trường kiếm của vị đạo nhân đứng đầu thốt nhiên chuyển động, lanh lẹ vô cùng gạt cây gậy ra, đồng thời hai cây trường kiếm khác cũng điểm chéo một nhát vào thân gậy.

Đường phu nhân hạ thấp cây gậy xuống, tránh thoát được ba mũi kiếm của đối phương, rồi thốt nhiên bước sấn lên, tiến vào giữa trận.

Ba thế kiếm vừa đánh ra cũng chìm theo đà gậy lại cùng đồng thời thu về, thế trận đang tĩnh, đột nhiên biến ra động, một mũi kiếm đón đầu đối phương xĩa tới, còn hai mũi kia cũng chia ra hai bên tả hữu tấn công, kiếm quang lấp lánh sáng chói cả mắt.

Mới một chiêu nhập trận, Đường phu nhân đã nhận thấy kiếm trận cực kỳ lợi hại, nếu không tìm cách phá thế kiếm liên hoàn biến hóa linh diệu của đối phương đi, thì dù vũ công cao đến đâu, cũng khó lòng cầm cự lâu được.

Nguyên do trận Thất tinh này, cách biến hóa của mỗi thế công đều

có một chủ hai khách, một kiếm đánh thẳng, hai kiếm đánh chéo, ba kiếm đánh ra do ba góc cạnh khác nhau, làm cho người ta tự cảm thấy ứng tiếp không xuể.

Đường phu nhân rất giàu kinh nghiệm giang hồ, nên sau khi giao thủ một hai chiêu đầu, bà đã thấy rõ kiếm trận lợi hại, nếu chờ cho mặt trận phát động toàn thể, kiếm thế liên tiếp thi triển không ngừng, thì dù muốn tìm cơ hội chế địch trước cũng không phải là dễ.

Trong khi lâm trận, cần nhất phải chặn lấy tiên cơ của địch trước, cây gậy bạc trong tay phu nhân múa tít lên, liên tiếp phóng ra ba chiêu, biến thành một màn quái ảnh vây chặt lấy thế kiếm, thân hình thốt nhiên lùi về phía sau ba bước thoát ra khỏi trận kiếm.

Bọn đạo sĩ vừa huy động trận kiếm, thốt nhiên mất biến mục tiêu công kích, trận pháp tự nhiên rối loạn.

Đường phu nhân đã lùi ra khỏi trận, nhưng chỉ trong nháy mắt lại đột nhiên tiến lên tấn công, lại thế nhanh như luồng chớp, cây gậy trong tay dùng chiêu “Lực tảo ngũ nhạc” ào ào đánh ra, tay phải ngâm vận nội công dồn sức mạnh vào lòng bàn tay giữ thế chưa phát.

Chỉ nghe tiếng kim khí va vào nhau xoang xoảng, ba thanh trường kiếm đón đầu nghênh chiến đều bị cây gậy bạc quét sạch.

Trận kiếm đã rối loạn của quần đạo, còn chưa hoàn toàn khôi phục được nguyên trạng, lại bị một gậy cực kỳ mãnh liệt của Đường phu nhân gạt phăng thế kiếm ngăn địch hàng tiền phong, trận kiếm lập tức bị vỡ một khoảng lớn, ba người phía sau tiến lên, lại bị ba người của mình chặn lại, trong khoảnh khắc, những thanh trường kiếm không sao phóng ra được bị dồn lại một chỗ, thế là chưởng pháp rối loạn tới bời.

Đường phu nhân thừa thế xấn vào, kinh lực đã tụ sẵn trong bàn tay phải, lúc ấy mới đột ngột phóng ra.

Chưởng này không những ra ngoài ý liệu của mọi người, mà còn nhanh hơn chớp nhoáng, đánh thẳng vào cánh tay phải của một đạo nhân đứng gần đấy.

Chỉ nghe “xoảng” một tiếng, thanh kiếm trong tay đạo nhân đã rơi xuống đất, thân hình đứng không vững, lão đảo suýt ngã.

Trận kiếm thốt nhiên dừng lại, không biến hóa được nữa.

Đường phu nhân đã đánh trúng một chuông, lại vung gậy lên tấn công như bão táp, kèm theo những tiếng gió vù vù rít lên thành tiếng.

Quần đạo ứng biến không kịp, tránh rạt ra hai bên, thế là bị Đường phu nhân thông qua được trận kiếm.

Huyền Tinh thấy đối phương lọt qua trận kiếm Thất tinh một cách dễ dàng như vậy, bất giác thở dài than rằng:

– Mười năm nay không biết có bao nhiêu cao thủ vũ lâm tự tiện xông vào cấm địa mà bản phái đã hoạch định, nhưng người thắng được thanh kiếm trong tay bản đạo, vượt qua được trận kiếm Thất tinh, chỉ mới có phu nhân là một. Uy danh của Đường gia Tứ Xuyên quả là danh bất hư truyền.

Đường phu nhân mỉm cười nói:

– Đạo trưởng quá khen ...

Vừa nói tới đây, thốt nhiên nụ cười tắt hẳn, sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị nói:

– Lão thân sở dĩ vượt hàng ngàn dặm tới đây, thực ra vì có một chút việc rất cần gặp quý Chuông môn, đạo trưởng đã có lời hứa trước, vậy xin đưa lão thân vào nội viện ngay cho.

Huyền Tinh gật đầu nói:

– Bản đạo đã hứa, tất phải giữ lời. Nhưng xin phu nhân cho kiệu phu và thị nữ đứng chờ ở ngoài Tam Nguyên quan. Bản đạo chỉ đưa một mình phu nhân vào viện thôi.

Đường phu nhân gật đầu nói:

– Nếu đã là luật lệ của quý phái, thì lão thân cũng không muốn cố cưỡng.

Huyền Tinh ngoảnh lại nói với bảy vị đạo nhân nét mặt đều có vẻ sượng sùng, buông thõng hai tay đứng phía sau, rằng:

– Các người ở đây trông cửa quan cẩn thận, để ta đưa khách vào nội viện.

Đoạn lại chấp tay ngang ngực, nói với Đường phu nhân:

– Xin mời phu nhân.

Rồi rào bước đi vào trong quan.

Đường phu nhân thủng thỉnh theo sau, vừa đi vừa đưa mắt ngắm hình thế xung quanh, nhận thấy tòa Tam Nguyên quan đã có tiếng trong giang hồ này, qui mô tuy không lấy gì làm rộng rãi lắm, nhưng vì xây dựng bên triền núi, dưới những vòm cây cổ thụ cao lớn sum xuê, cách kiến trúc cực kỳ tinh xảo, thành một cảnh sắc đặc biệt tân kỳ.

Qua một lớp sân rộng trồng toàn hoa, rồi đến một tầng cửa thứ hai. Nơi đây có bốn vị đạo trưởng đeo trường kiếm, sóng vai đứng chắn lối đi.

Bốn người vừa trông thấy Huyền Tinh đạo trưởng đều chấp tay ngang ngực, cúi mình thi lễ.

Huyền Tinh vẫy tay nói:

– Các người mau đánh chuông truyền báo với Chưởng môn nhân có quý khách muốn yết kiến.

Bốn vị đạo nhân tuy hơi sửng sốt nhưng không dám hỏi căn vặn. Một người đứng bên trái chấp tay vái một vái, rồi tiến vào trong từng cửa thứ hai.

Chỉ trong khoảnh khắc, ba tiếng chuông lanh lảnh ngân vang, dư âm chưa dứt đã lại nghe phía xa xa có một hồi chuông khác hồi ứng.

Huyền Tinh nói với Đường phu nhân:

– Xin phu nhân chờ cho một lát, bản đạo đã sai người dùng tiếng chuông cấp báo riêng của bản phái truyền đi, để báo với tể Chưởng môn. Thế nào cũng có người ra đón phu nhân bây giờ.

Đường phu nhân mỉm cười cảm ơn. Giữa lúc ấy chợt có một tên đồng tử mặc áo đạo trang hấp tấp chạy ra, nhìn Đường phu nhân một lượt, rồi chấp tay nói với Huyền Tinh:

– Sư thúc rung chuông báo cảnh, chẳng hay có việc gì cần cấp không?

Huyền Tinh nói:

– Vị nữ đàn việt đây là Chưởng môn Đường gia đất Tứ Xuyên, có việc cần muốn gặp Chưởng môn nhân. Người đưa phu nhân vào.

Tên đạo đồng tỏ vẻ ngần ngại nói:

– Sư thúc, Chuồng môn sư tôn ...

Huyền Tinh cau mày gắt:

– Im mồm, tao bảo mày đưa vào thì mày cứ đưa. Chuồng môn nhân quả trách, đã có ta chịu, không việc gì đến mày.

Tên đạo đồng cúi rạp xuống, thưa:

– Đệ tử kính tuân pháp dụ.

Rồi quay sang phía Đường phu nhân, nói:

– Xin mời nữ đàn việt ...

Nói xong xăm xăm đi lên phía trước dẫn lối. Đường phu nhân theo sau.

Tên đạo đồng đi nhanh vùn vụt, thoáng chốc chợt dừng lại nói:

– Xin đàn việt chờ đây một lát, để tôi vào báo trước.

Đường phu nhân gật đầu, dừng lại trước một tòa đại viện, xung quanh trồng toàn trúc.

Chỉ trong thoáng chốc, tên đạo đồng đã bước ra, đưa khách vào qua một cái cửa đan bằng phen.

Tên đạo đồng chỉ vào một gian nhà lợp ngói, có những chậu cảnh rất đẹp bày la liệt trước cửa, rồi nói:

– Gia sư đang chờ trong Ngọa vân xá, xin nữ đàn việt cứ vào một mình.

Đường phu nhân thung thỉnh bước lên, chỉ thấy trong nhà khói trắng mù mịt, ngoài cửa lại che bức màn trúc, nên không trông rõ cảnh vật trong nhà.

Đường phu nhân đột nhiên cảm thấy ngán ngại, không biết trong luồng khói trắng kia còn có cái gì nguy hiểm hơn trận Thất tinh nữa chăng?

Chợt nghe trong nhà có một giọng nói rần rỏi đưa ra:

– Mời nữ đàn việt vào chơi.

Đường phu nhân cầm cây gậy rẽ bức màn trúc bước vào, chỉ thấy trên chiếc vân sàng bằng gỗ thông, một vị đạo trưởng xếp bằng tròn, mình mặc áo bào xanh, râu dài tới ngực, mặt như trắng rằm, đôi mắt

nhắm nghiền, rõ ra vẻ tiên phong đạo cốt, khiến ai trông thấy cũng phải sinh lòng kính nể.

Đường phu nhân cúi mình thi lễ nói:

– Chưởng môn Đường gia đất Tứ Xuyên tham kiến đạo trưởng.

Đạo nhân mỉm cười, mở choàng mắt ra, hai luồng nhơn tuyến sáng như điện chiếu thẳng vào mặt Đường phu nhân, cười nói:

– Nữ thí chủ danh tiếng lẫy lừng vũ lâm, bản đạo ngưỡng mộ đã lâu bữa nay được tiếp kiến, thật là vạn hạnh.

Đường phu nhân nói:

– Lão thân bỗng dưng đến quấy nhiễu buổi thanh tu của đạo trưởng, thật là có lỗi, mong đạo trưởng lượng thứ cho.

Huyền Chân đạo trưởng với tay trái kéo cánh cửa sổ phía sau vân sàng ra, một ngọn gió nhẹ nhàng lùa vào tịnh xá, tức thì làn khói trắng theo gió bay ra, thoáng chốc đã tan đi hết, tay phải đặt trước ngực, cười nói:

– Nữ đàn việt không quản xa xôi tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo?

Đường phu nhân nói:

– Nếu không có việc gì cần, đâu dám đến đây phiền nhiễu. Nguyên nhân mấy tháng nay trong vũ lâm liên tiếp xảy ra mấy việc quan trọng, chắc đạo trưởng cũng đã biết rồi!

Huyền Chân lắc đầu nói:

– Bản đạo mấy năm gần đây vướng việc tọa quan, nên những chuyện vũ lâm, rất ít nghe thấy.

Đường phu nhân cau mày:

– Những việc quan hệ trọng đại như việc này, mà bọn họ dám giấu đạo trưởng ư?

Huyền Chân mỉm cười nói:

– Nếu đại giá tới sớm một hôm, thì nhất định không gặp bản đạo ...

Đường phu nhân vội ngắt lời:

– Vậy ra hôm nay đạo trưởng mới mãn quan kỳ?

Huyền Chân chợt thở dài nói:

– Một năm nay bản đạo tham thiền tĩnh tọa, do tĩnh sinh sáng suốt, nên hình như giác ngộ thấy rằng: cái tai họa giết chóc sắp sửa xảy ra ...

Vừa nói tới đây, thốt nhiên ngưng bật, nhìn ra cửa quát to:

– Ai đấy?

Chỉ nghe một giọng cười sang sảng từ ngoài đưa vào, tiếp theo là tiếng nói:

– Tiếp khách sớm ba tháng, chỉ sợ lỡ mất mười năm công hành của đạo trưởng.

Huyền Chân đạo trưởng cười nhẹ một tiếng, nói:

– Bản đạo chỉ cần một năm quan kỳ bình yên là đủ toại nguyện rồi.

Người bên ngoài lại cất tiếng cười ha hả:

– Hay, hay cho cái “đã đủ toại nguyện”! ...

Tiếng cười đi xa dần dần, mãi không nghe thấy nữa. Đường phu nhân mới hỏi Huyền Chân:

– Nghe giọng nói của người ấy thì hình như là bạn cố tri của đạo trưởng phải không? Không biết ông ta là chưởng môn phái nào?

Huyền Chân cười nói:

– Người lạ áo vải, học vấn uyên thâm, hẵn với bản đạo quen biết nhau đã được hơn một năm, nhưng vẫn không biết tên họ hẵn là gì!

Đường phu nhân tỏ vẻ ngượng nghịu nói:

– Lão thân quá nhiều quan kỳ, làm lỡ công hành của đạo trưởng, thật không phải quá!

Huyền Chân nói:

– Đó chẳng qua cũng là ý trời, bản đạo đâu dám trách nữ đàn việt? Vừa rồi nữ đàn việt đang bàn đến mấy việc quan trọng xảy ra cho giới vũ lâm gần đây, chẳng hay là những việc gì, xin nữ đàn việt cho nghe tiếp.

Đường phu nhân nói:

– Đạo trưởng có quen Trung Nguyên Tứ quân tử không?

Huyền Chân đạo trưởng đáp:

– Bần đạo mộ danh Tứ quân tử đã lâu, nhưng vì vô duyên vẫn chưa được gặp. Duy có sư đệ của bần đạo là Huyền Nguyệt giao du với họ thân lắm.

Đường phu nhân nói:

– Tứ quân tử vẫn tự coi mình cao quý, rất ít giao thiệp với các nhân vật giang hồ. Cứ kể trong giới vũ lâm thì bọn họ ít kẻ thù nhất.

Huyền Chân đạo trưởng gật đầu:

– Bần đạo cũng nghe người ta nói thế.

Đường phu nhân ngậm ngùi than rằng:

– Lão thân năm xưa không nén nổi lòng ham mê danh vọng, thường cùng các cao thủ giang hồ tranh vương đồ bá, lấy sự giết chóc làm vui. Trong khoảng mười năm trời, tung hoành khắp đại giang nam bắc, gây không biết bao nhiêu tội lỗi, kẻ thù nhan nhản khắp giang hồ, không đâu không có. Nhưng từ hồi gặp Trung Nguyên Tứ quân tử, bị họ cảm hóa, tự nhiên chán ghét cả mọi sự, lui về cố viên, bế quan sám hối thấm thoát lại đã qua mười năm. Nhưng trong vũ lâm chắc không ai biết chuyện lão thân đã từng cùng Tứ quân tử chiến đấu suốt một đêm ... Ôi! Thật không ai ngờ bốn vị đạo cao chức trọng, cam sống cuộc đời đạm bạc như Trung Nguyên Tứ quân tử, mà chỉ trong một đêm đều bị hại cả.

Trên khuôn mặt hiền từ bình thản của Huyền Chân đạo trưởng thoáng hiện lên một nét âm thầm khó tả, ông trầm ngâm một lát, rồi hỏi:

– Thật có chuyện thế à?